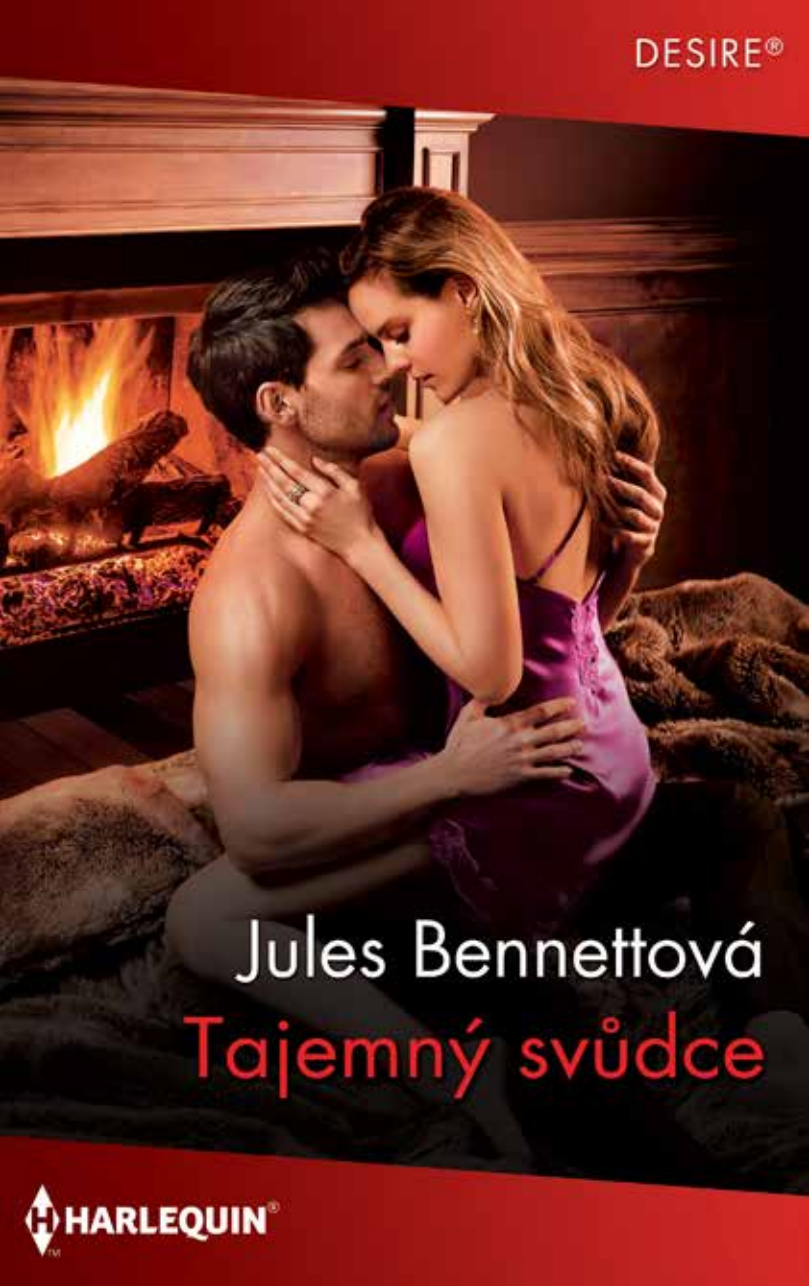

DESIRE®

A romantic scene of a man and a woman embracing in front of a fireplace. The man is shirtless and the woman is wearing a purple dress. They are sitting on a large log in front of a fireplace with a fire burning. The background is dark and wood-paneled.

Jules Bennetová
Tajemný svůdce

 HARLEQUIN®

JULES BENNETTOVÁ

TAJEMNÝ SVŮDCE

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

když otevřete zářijové knížky, setkáte se s ambiciózními muži, kteří jsou připraveni pro pracovní úspěch udělat vše a přinést snad každou myslitelnou oběť. Samozřejmě v takovém enormním nasazení není na nějaké vztahy a romantiku nejen čas, ale ani pomyšlení. Mohlo by se tedy lehce stát, že naši hrdinové nerozeznají hlas osudu, který jim přivede do cesty dočasné rozptýlení v podobě neodolatelného protějšku. Naštěstí, jak dobře víte, v mých příbězích má láska vždycky šanci a dobrý konec je zaručen.

S láskou

Váš Harlequin

Jules Bennetová

TAJEMNÝ SVŮDCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Montana Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02–516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24–25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5166-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5167-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5168-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dostat kopačky pouhých pár dní před svatbou a strávit tak v luxusním prázdninovém resortu líbánky sám je vskutku ponižující. Může být ještě něco potupnějšího?

Alespoň takovou reakci Dane Michaels od okolí očekával.

Lítost může být mocnou zbraní a on ji plánoval využít ve svůj prospěch. Toho nebohého, opuštěného muže toulajícího se o samotě velkolepým areálem *Mirage Resort and Spa* nebude nikdo ani v nejmenším podezírat a on se s pomocí svého osobního kouzla a cílevědomé hry na lítost dostane ke všem informacím, které potřebuje.

A když přijde na věc, opravdu záleží na tom, že žádnou snoubenku neměl a už vůbec neměl v úmyslu se ženit? Se svou lží se již dokonale sžil a byl připravený rozehrát svou velkou hru.

Zastavil pick-up před hlavním vchodem. Čtyřpodlažní budova působila dojmem, jako by ji někdo zavěsil přímo nad svahy údolí Zlaté hory a výhledu na údolí se plně podřídil i architekt, který hotel navrhoval. Okna všech luxusních apartmá sahala od podlahy až ke stropu a nabízela tento dechberoucí výhled snad z každého možného úhlu.

Zlatá hora v Montaně byla matčinou první volbou, když se rozhodla vybudovat svůj nový resort. Měla vizi, svůj jasný plán. Než je však stihla naplnit, postihla ji smrtelná mozková příhoda a ten všivák její manžel, Robert Anderson, se zmocnil nejen obou resortů, ale také ponechal Danea a jeho bratra Ethana prakticky bez jediného centu.

Dane vystoupil dřív, než k němu přispěchal portýr, aby mu otevřel dveře. Není tady proto, aby objevoval kouzlo a úroveň služeb, které hotel nabízí, nastavených tak, aby splnily i ta nejtajnější přání zhýčkaných hostů. Ne, přijel sem s jediným cílem: najít skulinu v obraně svého protivníka a s ní i způsob, jak resortu vrátit rodinné jméno, které mu právem patří, a naplnit tak odkaz své matky.

Vložil portýrovi do dlaně několik mincí a zamířil vzhůru po schodech vedoucích k velkolepému vchodu. Závan nostalgie ho na okamžik zbavil dechu, ale pokračoval dál, pevně odhodlaný dosáhnout toho, kvůli čemu sem přijel.

Už dlouho tady nebyl, ale měl ke svému počínání hned několik pádných důvodů. Hlavním byl ten, že se nechtěl vracet dřív, než si bude jistý, že dokáže hotel vybojovat nazpátek. A ten okamžik právě nastal.

Snažil se nevnímat bolest, kterou mu působilo vědomí, že se vrací až téměř dvacet let po smrti matky. S takovými emocemi však počítal a již předem se proti nim zatvrdil. To uměl. Něčeho již v životě dosáhl a určitě to nebylo proto, že by byl změkčilý nebo přehnaně citlivý. V osmnácti mu osud udělil nemilosrdnou lekci a od té doby se s ním opravdu nemazlil. Něco takového vás buď zlomí, nebo vystřelí ke hvězdám. Dane doufal v to druhé.

Všechno, co dělal, o co usiloval a bojoval, směřovalo k jedinému cíli. Získat zpátky peníze a moc,

kteřá mu právem náležela. To vše se mu již povedlo. Nyní zbývalo učinit poslední krok.

Aniž by se podíval na šťastně vyhlížející páry korzující v hlavní hale, zamířil rovnou k recepci, aby se zapsal. Neustále si ale připomínal, že nesmí ztráct přehled o nikom, kdo se kolem něj pohybuje. Chybu si rozhodně nemohl dovolit. A stejně tak nemůže plýtvat časem.

Je tu, aby splnil slib, který dal před dvaadvaceti lety.

Ředitelka hotelu Stella Garciaová neměla nejmenší ponětí, kdo ve skutečnosti je, a ani netušila, jak moc se její svět již brzy změní. Okouzlovat ženy šarmem a sex-appealem již dávno nepatřilo k běžné součásti jeho vystupování, to přenechával svému bratrovi Ethanovi. Ten se na roli plejboje dokonale hodil. Teď ale musí použít každyčkou zbraň, kterou má ve svém arzenálu, aby z této ženy vytáhl rodinná tajemství a získal zpátky to, co mu právem náleží.

Ještě před pár lety by se ředitelku pokusil bez dlouhého přemýšlení svést. V situaci, jako byla tato, by to zcela jistě vyhodnotil jako nejlepší způsob zajišťující spolehlivý výsledek. Tenkrát by se nemusel ani příliš snažit. Pokud se chtěl vyspat se ženou, která se mu líbila, stačilo povětšinou jen naznačit, a každá mu ráda splnila všechno, co mu na očích viděla.

Boje v Iráku ho však změnilly. Zatvrdily. Probudily v něm ještě větší odhodlání a touhu získat to, co bylo jeho.

Zároveň ho však poznamenaly spoustou jizev.

Od svého návratu z války se již prakticky nedokázal s nikým sblížit, nepřicházely pro něj v úvahu dokonce ani lehkovážné románky na jednu noc. Byl si vědom toho, jak vypadá, věděl také, že mu lékaři dávají smysluplnou naději na zlepšení: stačí pouze

jeho souhlas k dlouhé řadě bolestivých plastických operací a jizvy zmizí. Snad.

On však žádnou touhu po jejich zakrývání necítil. Sahaly totiž mnohem hlouběji pod povrch kůže. Jakýkoli pokus o jejich zakrytí tak považoval za marnou snahu o vymazání minulosti, před níž nebylo úniku.

I proto s uskutečněním svého plánu tak dlouho váhal. Snažil se najít jiný způsob, ale ať přemýšlel, jak přemýšlel, k získání plné kontroly nad hotelem vedla jen jedna jediná cesta.

Kromě toho potřeboval i nějaké rozptýlení. Od svého návratu z Iráku si připadal jako zajatec vlastní mysli. Nejprve si naivně myslel, že tvrdá práce na ranči hezky od rána do večera zaplaší demony, kteří mu bránili usnout, ale ti přicházeli s neochvějnou pravidelností stále dál.

Stellu si nejprve prohlédl na fotografiích a usoudil, že flirtování s ní by mu opravdu nemělo činit ani ty nejmenší potíže. Jistě, okouzlovat ženy šarmem již dávno nebylo součástí jeho každodenní rutiny, ale věřil, že tuto schopnost v případě potřeby dokáže opět probudit. A představit se v hotelu jako nešťastný ženich, jemuž utekla nevěsta prakticky před oltářem, byl jistě dobrý plán, jak překonat její případnou obranu a získat si její sympatie.

Nyní už mohl jen doufat, že jeho hra na ublíženého a opuštěného mu pomůže v získání její důvěry, že ji dokáže přesvědčit, aby se mu otevřela a vnukla mu nápad, jak by se mohl jejím prostřednictvím dostat k jejímu otci. Představa, že si hraje na někoho, koho snoubenka odkopla jako nepotřebný kus hadru, mu sice nedělal úplně dobře, ale jestliže se s její pomocí dostane k informacím, které potřebuje, co záleží na cestě, která ho dovede k cíli? Pak se vrátí zpátky na ranč a jeho právníci se již postarají o zbytek.

Bude si samozřejmě muset najmout někoho, kdo hotel povede, někoho schopného, komu bude navíc věřit. V tomto ohledu nemínil dělat kompromisy. Na matčino místo musí nastoupit ten nejlepší.

Ponechal si sluneční brýle na nose a rychle se zapsal. Ne, děkuje, tašky si odnese sám. Cestu znal. Vlastně nebylo zhora nic, co by o hotelu a celém resortu nevěděl. Možná se tu pár věcí změnilo, nějaké dekorace, zaměstnanci, ale hotel jako takový je stále stejný. Jako v době, kdy v něm prakticky vyrůstal.

Zamluvil si to největší a nejluxusnější střešní apartmá. Stejně, jako bylo apartmá určené pro majitele hotelu. V celém hotelu byla jen dvě apartmá s vlastním bazénem a vířivkou na prostorné terase přímo vedle ložnice. Milenci případně manželé tak měli pouhých pár kroků od postele možnost si v nerušeném soukromí zaplavat nebo si nahřát tělo v horké vodě vířivky. To vše s neskonale okouzlujícím výhledem na údolí a vrcholky okolních hor.

Všechny pokoje v hotelu byly luxusní a prvotřídní, ale Dane chtěl jen to nejlepší. Koneckonců tu přece měl mít líbánky, a který ženich by na své nevěstě šetřil?

Když nastoupil do výtahu, sundal si brýle a zastrčil si je do kapsy. Vybalí si a vyrazí do akce. Prvním pečlivě připraveným krokem je „náhodné“ setkání se Stellou. Prostě na sebe jen tak narazí. Znal naprosto přesně její rozvrh, o to se postaral soukromý detektiv, kterého si najal. Věděl o ní vše, co ke svému úspěchu potřeboval. Získat si její důvěru by neměl být problém.

Byl si velmi dobře vědom, že se k ní její otec chová, jako by byla ta nejposlednější děvečka, a že jí dal jenom šest měsíců, aby mu dokázala, že tohle místo zvládne řídit a dokáže z hotelu vytáhnout nějaký

zisk, což by byl vpravdě heroický výkon, protože jeho předchozí správa přivedla *Mirage* na pokraj bankrotu.

Získat hotel zpátky byla jedna věc, ta ze všech nejdůležitější, ale pomsta arogantnímu parchantovi, který svou vlastní dceru považoval za smetí, a přesně tak se k ní i choval, měla být pověstnou třešinkou na dortu. Vítězství je vždy sladké, ale vítězství nad takovým zmetkem bude ještě sladší. Doopravdy si ho vychutná. Dane se rozhodně nepovažoval za nějakého anděla ctnosti, dokázal být pěkně tvrdý a nelítostný, ale počínal si přitom o poznání opatrněji a prozíravěji.

Odložil si tašku v pokoji a dopřál si chvíli, aby se potěšil panoramatickým pohledem, který mu nabízel rozměrná okna apartmá. Skleněná stěna v něm probouzela dojem, že je pokoj přímo zavěšen nad údolím. A zakřivený ovál bazénu mu kynul stejně lákavě jako v dobách, kdy v hotelu ještě bydlel.

Na všechnu tu krásu apartmá, které navrhovala jeho matka, si dopřeje čas později. Vzpomínky budou muset ještě chvíli počkat. Teď na něj čeká schůzka se ženou, která o ní zatím vůbec neví.

„Co tím myslíš, že se vůbec neobjevil?“

Stella Garciaová se snažila potlačit migrénu, která jí začínala bušit ve spáncích na závěr již beztak stresujícího a až příliš prací nabitého dne. Před sebou měla jednu z hostesek hlavní jídelny a zdálo se, že ta nebohá dívka propukne co nevidět v pláč.

Jenže slzy nic nevyřeší, to byla životní lekce, kterou si Stella osvojila již pěkně dávno. Její matka zemřela na následky komplikací při porodu a Stella tak zůstala v péči nemilujícího otce.

Přesto všechno, z důvodů, které pořádně ani sama

nechácala, se snažila získat jeho náklonost, dokonce po ní až bytostně toužila. Udělala by cokoli, aby ji získala, i když to znamenalo, že souhlasila s úkoly, které hraničily s nemožným.

I proto se nakonec ocitla zde, v čele luxusního resortu, nyní i se spoustou hladových hostů chystajících se na večeři... kterou jim však nemá kdo připravit, protože kuchař se jednoduše nedostavil do práce.

Možná kdyby byla máma ještě naživu, nebo kdyby měla alespoň jednoho rodiče, jemuž by na ní doopravdy záleželo...

„Prostě zavolal, že dává výpověď,“ informovala ji hosteska a nervózně si čechrala své krátké blond vlasy. „Říkal něco o tom, že se stěhuje zpátky za svou ženou do Oregonu.“

Stella se zhluboka nadechla a v duchu si přála, aby už byla půlnoc a ona se mohla konečně odebrat nahoru do svého apartmá, otevřít si láhev prosecca a trochu si odpočinout.

Jak to teď ale vypadá, bude ráda, pokud se dnes vůbec dostane do postele. Celonoční směny začínaly být stále častějším jevem a s nimi rostla i její frustrace. Některé dny byly těžší než jiné a ona si musela neustále připomínat, že tenhle děsivý stav nezavinila, pouze zdědila po předchozím vedení. Její otec je navíc bytostně přesvědčený, že Stella nemá na to, aby situaci zvládla. I proto se rozhodla udělat všechno proto, aby z *Mirage* učinila ten nejžádanější resort na planetě.

„Hosté se začnou scházet už za hodinu,“ konstatovala a poklepávala si prstem o bradu. „Musím se podívat, jestli máme alespoň něco připravené, nebo budeme muset začít úplně od začátku. O vaření ale vůbec nic nevím.“

S excelovskými tabulkami to uměla báječně

a sebesložitější finanční analýzu dokázala udělat bez jediného zaváhání, ale vaření... ne, to opravdu nebyla její silná stránka.

Hosteska bezradně pokrčila rameny. „Na mě se nedívejte, já připálím i čaj.“

Kdyby měli alespoň trochu času navíc, Stella by nyní již bývalému šéfkuchaři zavolala a alespoň po telefonu by ho rozcupovala na kousky, nyní ale usoudila, že by to bylo zbytečné plýtvání časem a energií.

„A nemohla by za něj zaskočit Martha?“ navrhla mladá hosteska nesměle.

Stella zavrtěla hlavou. „Ta má dneska volno, vdává se jí sestra. Smůla. Je vynikající kuchařka, určitě by to zvládla. A Raul má směnu až v pátek. Mohla bych mu zavolat, ale stejně by to sem nestihl včas. Máme opravdu problém.“

Hlavou se jí míhala jména všech zaměstnanců, ale řešení stále nepřicházelo. Lidé v kuchyni pracovali jako dobře seřízený stroj, ale nebyl mezi nimi nikdo, kdo by vyčníval natolik, aby mu mohla svěřit přípravu večeře, byť jen na jeden den.

„Fajn,“ rozhodla nakonec. „Zvládneme to. Nějaké řešení to mít musí. Jen mě zatím žádné nenapadá.“

„Prosím?“

Stella zabloudila pohledem k dvojitém dřevěným dveřím do baru.

Už už měla na jazyku dotyčným oznámit, že je zavřeno, ale slova jí zmrzla na jazyku.

Ahoj, kovboji.

Červeno-černá kostkovaná košile zastrčená do notně obnošených džínsů zdůrazňovala svalnatou postavu tajuplně vyhlížejícího muže ve dveřích. Jeho ramena košili napínala až k prasknutí a na stříbrné přezce opasku třpytivě zářil odznak, který nedokázala zdálky rozpoznat.

Tedy, nejspíš by mohla, ale to by musela riskovat, že pozná, jak hladově na něj zírá. To by zcela jistě nebylo dvakrát profesionální, nemluvě o tom, že muž je host, který je tu zcela jistě se svojí drahou polovičkou.

Což je ovšem věčná škoda, pomyslela si. Takový nádherný exemplář mužské krásy by jí zcela jistě dokázal nabídnout alespoň krátký únik z jejích tíživých povinností. Opravdu dávala přednost mužům, kteří byli volní... na rozdíl od toho mizery, který ji považoval za pohodlný výtah k bohatství její rodiny a myslel si, že je natolik pitomá a nepřijde na to, že má přítelkyni a dítě na cestě.

Stella se rychle zbavila vzpomínek a soustředila se na přítomnost. Fantazie bude muset zůstat ještě nějakou dobu pouhou fantazií. Na muže teď jednoduše nemá čas. Na zadané i nezadané. Jakékoli rozptylování pozornosti by nezadržitelně vedlo k tomu, že by jako ředitelka na celé čáře zklamala, a přesně na to její otec čeká. Jediné, na co se nyní musí soustředit, je *Mirage*.

Uhladila si halenku a vykročila vstříc muži s podmanivýma černýma očima. „Jídelna je ještě zavřená. Otevíráme za hodinu. Přejete si rezervovat místo?“

Což by zcela určitě měl, protože na něj čeká přímo božská mana připravená tím nejlepším šéfkuchařem na celém světě, pomyslela si ironicky.

„Omlouvám se, ale musím se přiznat, že jsem zaslechl, že máte drobný problém s kuchařem.“ Hluboký, medově znějící hlas neznámého ji málem poslal do kolen. „Možná bych vám mohl pomoci.“

Stella si založila ruce na prsou. „To nebude nutné, ale rozhodně vám děkuji,“ usmála se.

„A máte někoho jiného, kdo uvaří?“ zajímal se.

Jeho černé obočí se prohnulo do oblouku a Stella

pocítila podivné chvění nechtěného vzrušení. Už asi musí být hodně vyprahlá, když ji vzruší i pouhý hlas. Možná by se měla trochu lépe podívat, co to tam má na té sponě.

„A vy jste kuchař, pane...?“

„Michaels. Dane Michaels.“ Dvěma kroky stál na jednu těsně před ní a nabízel jí pohled na perfektně bílé zuby a rašící ranní strniště. „Nejsem sice profesionál, ale vařím zatraceně dobře. Klidně se zeptejte zaměstnanců na mém ranči.“

Na *jeho* ranči. Jak jinak, někdo jako on prostě musí mít ranč. V Montaně bylo kovbojů plno, ale tenhle týpek... ten vypadal opravdu jako pravý, a pokud ty vrásky v jeho obličejí nelžou, pracuje na něm bezpochyby po boku svých mužů, počasí nepočasí. A ten znak na sponě pásku bude nejspíš emblém ranče.

„Pane Michaelsi –“

„Stačí Dane,“ opravil ji, a když se na ni usmál, cítila, jak se jí touhou kroutí palce u nohou. „A ty?“

„Stella Garciaová. Ředitelka hotelu.“ A již brzy i majitelka... zadoufala v duchu. „Dane, nemohu přece naše hosty žádat, aby pomáhali v kuchyni s přípravou večeře.“

„Jednak jsi o nic nežádala, a kromě toho vidím, že příliš dalších možností na výběr nemáš. Nebo se snad pletu?“

„Tedy, asi ne, ale to ještě neznamená, že je to dobrý nápad.“ Opravdu nemůže připustit, aby jí úplně cizí lidé, navíc hosté, pomáhali z nouze. Nechtěla ani domyslet, co by se stalo, kdyby se o něčem takovém doslechl její otec. Definitivně by nad ní zlomil hůl.

„Stello.“

Otočila se na hostesku Miu, jako by na okamžik zapomněla, že je tady také. „Ano?“

„Právě jsme přijali další tři rezervace, takže jsme